

U OVOM BROJU:**PREDODREĐENI
ZA RADOST***Jan Vareca***VOLI ME, NE VOLI ME...***John McLadle***STRAH GOSPODNJI***Martin Girard***ISTINSKO EVANĐELJE (1)***Keith Green***MOLITI ZA
PROBUĐENJE***Ole Hallesby***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko i Jelena Dir. Saradnici: Janko Bako, Marika Eterović Mansel.

www.siont.net

"Neće dati da popuzne noga tvoja; ne dremle čuvar tvoj. Gle, ne dremle i ne spava čuvar Izrailjev. Gospod je čuvar tvoj, Gospod je sen tvoj, On ti je s desne strane." (Ps. 121:3-5 RDK)

Psalam 121. se naziva "putničkim psalmom", jer su ga pevali putnici koji su putovali u Jerusalemski hram. Ova putovanja su za neke trajala i nedeljama, te su bili izloženi raznim opasnostima na svom putovanju: od razbojnika, divljih životinja, nevremena. Pevajući ovaj psalam oni su sebe hrabрили i u veri predavali se u Božiju zaštitu.

Postoji razlika između reči "spavati" i "dremati". Onaj koji spava je potpuno nesvestan dešavanja oko sebe, dok onaj koji drema na trenutke gubi svoju svest, zbog umora ili iscrpljenosti. Međutim, ovakva stanja se nikada ne dešavaju Bogu. Bog neprestano motri na svoju decu, ide ispred i iza njih, stavlja svoju ruku na njih (Ps. 139:5).

Dragi naši čitaoci,

kada pomislite na Boga, koja prva reč ili pojam zabljesne u vašem umu. Psiholozi kažu da ta prva i brza misao odražava naš stav ili stanje duše prema toj stvari.

Kakva je vaša slika o Bogu, u velikoj meri će se odraziti na to kako ćete sami sebe gledati. Zato je za nas veoma važno da imamo istinite i velike misli o Bogu, a na prvom mestu kao o Bogu koji nas voli. Psalmista kaže da Bog ne spava, On ne drema. Pitajte li se: "No, ako ne spava, šta radi?" On nas čuva. On nas prati poput naše senke, On ne skida svoga oka sa nas, a to samo, zato jer smo mu dragoceni i jer nas voli.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

PREDODREĐENI ZA RADOST

Jan Vareca

Neverovatno je koliko ljudi u crkvi ima pogrešnu sliku o svome Bogu i o samoj suštini hrišćanstva.

Veoma često se Bog crkve zamišlja kao neki starac krajnje ozbiljnog lica, dok se Njegovi sveci koji ga okružuju predstavljaju kao ozbiljne osobe, veoma blelih lica što zbog mnogih godina udisanja dima od tamjana, a što zbog mnogog prebivanja u hladu - među zidovima vlažne crkve. Kao ljudi paćenici, kao oni koji su iscrpljeni od mnogog čitanja svetih knjiga, i od dugačkih molitvi, i čestih postova, kao osobe bez imalo vedrine u sebi... Zaista, da li ste ikad videli neku ikonu na kojoj se svetac smeši? Na kojoj je radostan i srećan? Teško, oni se uvek predstavljaju kao mrtvo ozbiljni.

Pripadamo Bogu radosti

Biblijski verujući hrišćani moraju prevazići kliše nametnute religioznosti koji oslikava Hrista i hrišćanstvo u nekakvom tajanstvenom sivilu, kao nešto veoma, veoma ozbiljno i tužno. Ovakav deformisani pogled se neminovno nametnuo kao nekakva mera svetosti, da svetost mora "baš tako" da izgleda, no, ovo je krajnja zabluda.

Zbog ovakvih naših "religioznih predrasuda" skloni smo da Isusa zamišljamo kao tužnu i ozbiljnu osobu, pa čak i depresivnu. No, Isus uopšte nije bio takav, On je bio najradosnija osoba koja je ikada živela na Zemlji. Pisac poslanice Jevrejima svedoči o tome navodeći Psalam 45:7, gde on za Isusa kaže sledeće:

"Omilela Ti je pravda, i omrzao si na bezakonje: toga radi pomaza Te, Bože, Bog Tvoj uljem radosti većma od drugova Tvojih." (Jev. 1:9 RDK)

Isus je primio "pomazanje radosti" od Oca, a "nositelj" ovog pomazanja ne može biti ništa drugo do sam Duh Sveti. Ovo pomazanje radosti, nam otkriva samu suštinu Božje prirode i raspoloženje Božje - tj. ono koje se nalazi unutar samog Trojstva - Bog Biblije je u suštini jedan vrlo radostan Bog.

Da li primećujete činjenicu da je celo stvorenje

ispunjeno božanskom radošću. Šta osećate dok gledate livadu koja se šareni od raznobojnog cveća, zalazak sunca? Ili, dok posmatrate malu decu u igri? Da li sve to u vama ne pokrene radost i ne izmami smešak na vašem licu? Da, celo stvorenje nosi "pečat radosti". No, reći ćete ima i tužnih stvari. Da, ima. No, setite se da je ovo pali svet, svet koji je razorio greh. Ipak, tragovi njegovog "originalnog izdanja" su još uvek vidljivi - Božji karakter se i dalje može pročitati kroz stvorenje.

Naravno, Isus je znao biti i tužan, čak je i plakao, ali ovakva osećanja nisu bila prevladavajuća u Njegovom karakteru. On nije ceo svoj zemaljski život hodao kao "čovjek patnje i vičan boli" (Isa. 53:3), kao što neki hrišćani zamišljaju Isusa u svojim glavama. Isaija ne govori o Isusov karakteru već o Njegovom predodređenju, jer hebrejska reč "yada", koja je prevedena kao "vičan", ustvari ima značenje: "znati, biti informisan". Isus je znao da je rođen da bude žrtva za ljudske grehe, a ipak je svakoga dana sa radošću išao prema svome krstu (Jn. 15:11, Jn. 17:13).

U evanđelju nalazimo predivno mesto gde Isusa okružuju deca (Mk. 10:13-16), roditelji su donosili svoju decu Isusu, ne samo zato što su to oni hteli, već verovatno što su to i deca sama tražila. Sklon sam da verujem da su deca "vrebala" Isusa, pratila ga, i jedva čekala da se odrasli dosadnjakovići odmaknu od Njega da bi oni sa Njime mogli imali svojih pet minuta. Deca nepogrešivo osećaju da li u nekome ima "duh radosti", deca nikada neće pokazati otvorenost i zanimanje za neku namrštenu, tmurnu i smrtno ozbiljnu osobu.

Carstvo večnog veselja

Da li razumemo i to da je Isus carstvo Božje predstavljao kao nešto što se odigrava na "svadbenoj večeri", On je govorio o "slavlju", ili što bi mi danas rekli "žurki".

Možete li neko svadbeno slavlje zamisliti bez radosti?

Na žalost mnogi hrišćani ovo ne shvataju i celo svoje hrišćanstvo žive kao da su na sahrani a ne na svadbenom slavlju (Rim. 14:17). Suštinu hrišćanstva čini "Radosna vest" i hrišćanin je čovek koji ima razloga da se raduje više od bilo kog drugog, jer mu je ime zapisno u nebesima (Lk. 10:20).

Mnogi hrišćani su u duhu "kiseli" i svoju kiselost svesno ili nesvesno veoma darežljivo sipaju na druge a onda se čude zašto ljudi ne prihvataju njihovo svedočanstvo o Hristu, tj. "Radosnu vest". Zaista, pitam se zašto? Radost podrazumeva: vedrinu duha i optimizam, pa čak i poniznost. No, ovakav karakter ne ide uz poimanje svetosti koje religiozni ljudi imaju.

Čovek koji je doživeo opraštajuću Božju milost i koji u sebi nosi svežinu deteta (Mt. 18:3) brz je da u drugima uvek vidi ono dobro, ono najbolje. On je pun nade za sutrašnjicu, i svesti o tome koliko je vredan u očima svoga nebeskog Oca.

Dete Božje je dete radosti

Mnogi hrišćani i dugo vremena posle svog obraćenja ne vide Boga kao nekog kome je stalo do njih, kao nekoga ko im se raduje kada mu dolaze, oni mu veruju za svoje spasenje, ali nisu sigurni da li baš njih takve, Bog zaista voli.

No, u Bibliji se nalazi jedan stih koji nam otkriva Božje srce prema svom narodu:

"Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spašće te; radovaće ti se veoma, umiriće se u ljubavi svojoj, veseliće se tebe radi pevajući." (Sof. 3:17)

Bog je srećan što nas je spasio, On se raduje zbog toga, veseli se zbog nas i peva. Doslovno, ovaj stih se može shvatiti ovako: **Bog je izvan sebe od radosti, što nas je spasio, što nas ima za sebe.** Verujete li u ovo? Ako ne, počnite da razmišljate o istinama datim u ovom stihu, i primićete drugačiju sliku o vašem Bogu, ali ujedno i o sebi samima.

Radost daje bolji ukus našim životima i "naša religija" tako pred ljudima postaje religija vedrine i raspoloženja. Bićemo prepoznati kao ljudi koji slede "radosnog Boga", koji umeju da pokažu radost i optimizam u svakoj životnoj situaciji. Zar ne piše: "S radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovog spasenja." (Isa. 12:3).

Dragi moji, "radujte se u Gospodu" (Fil. 3:1 EČ) Radujte se uvek. (1. Sol. 5:17 RDK). ◀

VOLI ME, NE VOLI ME...

John McLadle

Šta vi zaista verujete o ljubavi koju Bog gaji prema vama?

Ovo je veoma važno pitanje, jer najčešće naša nemogućnost da ljubimo Boga (Lk. 10:27) leži u onome što mi verujemo o Njemu, tj. kako Boga doživljavamo.

Skloni smo da naša loša iskustva sa ljudima ili okolnostima preslikavamo u naš odnos s Bogom, i tako bivamo obmanuti, naš koncept Boga biva iskrivljen. Ove laži zatim formiraju naš lični sistem verovanja i osećanja prema Bogu, koja nas čvrsto drže distancirane od Njega.

Voli me? Ne voli me?

Naša najveća barijera koja nas može sprečavati da se odazovemo na Božju ljubav je naše verovanje da iz nekih razloga mi i nismo (baš) voljeni od Njega.

Apsolutno je nemoguće biti intiman sa nekim ako prvo nismo sigurni da nas ta osoba zaista voli i prihvata. Možda osećate da vas Bog voli danas, ovog momenta, ali šta je sa juče, prekjuče, sutra ili prekosutra? Da li vaša ljubav za Boga varira kao temperatura vazduha tokom dana?

Neki hrišćani godinama žive svoje živote vere poput zaljubljene dece koja se igraju igru sa čupkanjem latica sa cveća: "Voli me, ne voli me..." Ishod ove igre postaje uverenje u ljubav druge osobe i zavisi od broja latica na cvetu a ne od stvarnih činjenica, od onoga šta druga osoba zaista oseća ili misli prema njima.

To nije način da se živi hrišćanski život, ustvari, nesigurnost u Božju ljubav vam može doneti strah i frustraciju, pa i gašenje vaše vere u Boga, može čak uzrokovati i to da se okrenete protiv Njega.

Hrišćanin ne bi smeo da se prema ljubavi Božjoj ravna prema svojim trenutnim osećanjima. Ljubav Božju ne određuju naša raspoloženja, stavovi ili dela. Ona jednostavno postoji, data nam je, apsolutna je, nepromenljiva je, a sve što mi treba da uradimo

je da je takvu i prihvatimo.

Ne bi smeli čak ni da pitamo Boga: "Da li me zaista voliš?" Bog je jednom za svagda odgovorio na ovo pitanje tada kada je dozvolio da Njegov Sin bude surovo razapet na krstu umesto nas.

Ne bi smeli ni da sumnjamo u moguće "promene" Božje ljubavi, jer Bog se ne menja, On je uvek isti (Jev. 13:8). Naša osećanja su nestabilna i varljiva, ali Njegova nisu. Intenzitet Božje ljubavi prema nama je uvek konstantan, ta ljubav je uvek iste mere a ta mera je opet Golgotski krst. Najveća ikad iskazana koju je svemir ikad video. Nema veće ljubavi od te tamo pokazane, i za nas raspete (Jn. 3:16; Rim. 5:8).

Loše misli o Bogu

Često kada bivamo povređeni ili poniženi od ljudi, skloni smo da počnemo sa razmišljanjem da i sam Bog na nas tako gleda. Naše odnose i iskustva koja imamo sa ljudima tako počnemo da preslikavamo u naš odnos sa Bogom. Negativne misli koje su drugi posejali u naše srce, izrastu u plodove inferiornosti i odbačenosti.

Ako se od Boga ne osećamo voljeni, kako Ga onda možemo voleti?

Nemojmo nikada Boga porediti sa čovekom, jer On nije kao čovek. On se ne menja, On je veran, On je uvek nama na raspolaganju, On od nas "ne diže ruke", On ne laže i ne dvoumi se (4. Moj. 23:19; Jak. 1:17; Rim. 11:29). Uvek, uvek imajmo visoke i svete misli o Bogu. Bog je savršen i uzvišen.

Naš nebeski - stvarni identitet

Znati svoj stvarni identitet u Bogu, je jedna od presudnih stvari za naše duhovno zdravlje i za posedovanje ispravne slike o sebi.

Da li ste razmišljani o tome kako vas Bog vidi? Šta vidi Gospod dok gleda na vas kao na svoje dete?

Evo šta Pismo ima da kaže o vama, kao o detetu Božjem, nabrojaću vam to koristeći prvo lice, jer želim da lično shvatite ove Božje misli koje Bog o vama misli:

- Ja sam dete Božje (Jn. 1:12). Bog me je uključio u svoju porodicu. Bog je postao moj Otac, moj "Avva" - moj Tata (Rim. 8:15).
- Ja pripadam Bogu (1. Kor. 6:20). Njegov sam potpuno.
- Ja sam opravdan od mog greha (Rim. 5:1). Bog više ne spominje moje grehe (Isa. 43:25).
- Ja sam blagosloven svakim nebeskim blagoslovom (Ef. 1:3), tj. ja imam pristup (pravo) u Božju riznicu neba.
- Ja sam znan i voljen od Boga još pre postanja sveta (Ef. 1:4, Ef. 1:11). Bog me je već tada video, voleo i imao me u svome planu. On me je poznavao i radovao mi se još pre mog rođenja (Ps. 139).
- Ja sam zapečaćen Svetim Duhom (Ef. 1:13). Ja imam garanciju lično od Boga, da će On završiti svoje započeto delo u mom životu.
- Bog me obasipa pažnjom i milošću (Ef. 2:7).
- Ja sam sveti hram Božji (1. Kor. 6:19). U meni živi Sveti Duh.
- Ja nisam nikad ostavljen ili zaboravljen od Boga (Jev. 13:5).
- Ja posedujem um Hristov (1. Kor. 2:16). Ja mogu znati Njegovu volju.
- Meni je obećan večni život (Jn. 6:47, Jn. 11:25-26). Nema potrebe da se plašim smrti.
- Bog želi da mi da puninu života (Jn. 10:10). Život pun smisla, radosti, blagostanja.
- Ja sam predodređen za pobedu (1. Kor. 15:57; Rim. 8:37, 1. Jn. 5:4).
- Ja sam slobodan, oslobođen od vlasti greha (Rim. 8:2; Jn. 8:32).
- Ja sam učinjen pravednim pred Bogom (2. Kor. 5:21).
- Ja više nisam pod osudom (Rim. 8:1-2).
- Ja nisam bespomoćan (Fil. 4:13). Meni je uvek na raspolaganju Hristova snaga.
- Ja mogu da nadvladam poteškoće (1. Jn. 4:4). Snagu za to mi daje Sveti Duh koji živi u meni.
- Ja sam sakriven u Hristu, u Bogu (Kol. 3:3) Ja sam od Boga stavljen na mesto potpune sigurnosti! Bog me ljubomorno čuva kao zenicu svoga oka (Zah. 2:8)
- Ja sam predodređen da budem poput Hrista (Rim. 8:28-30).
- Ja sam zaštićen ništa me ne može oteti iz Hristove ruke (Jn. 10:28, Rim. 8:31-39).
- Ja sam novo stvorenje (2. Kor. 5:17). Doslovno: "novo biće".
- Ja sam izbavljen od vlasti tame (Kol.

1:13).

- Ja sam iskupljen od prokletstva (Gal. 3:13) i određen za blagoslov.
- Bog se raduje što me spasio (Lk. 15:10, Sof. 3:17). Bog se meni raduje kada mu dolazim.

Da, Bog vas voli, i neizmerno ste mu dragoceni, On je neprestano uposlen oko vašeg života, On ne skida oka sa vas. Ove istine o tome kako vas Bog gleda i koliko mu značite bi trebalo da iz vašeg srca odagnaju sve sumorne oblake depresije, straha, osećaja inferiornosti, beznađa i nevere.

"Zvuči suviše dobro da bi bilo istinito!"

Bog vas jednako voli, On u vama vidi sve ono što možete postati, On u vama gleda proširenje svih vaših kapaciteta i raduje se tome. Ovo je istina o vašem Bogu, nemojte dozvoliti da vam đavo puni glavu niskim mislima: "E, baš će da mene voli..."

No, da ste jedina osoba na svetu, On bi jednako za vas sproveo ceo svoj plan spasenja, otišao bi na krst, da vam omogućí da se vratite k Njemu. Eto, toliko vas voli, i ovo je istina o kojoj kada ja razmišljam uvek me baca na kolena, pod naletom ljubavi koju tada osetim da na mene silazi sa neba.

Kada razmišljamo i istražujemo Božju ljubav prema nama, onda moramo sebi postaviti pitanje: "Dozvoljavam li ja Bogu da me voli?" Za dobro naše duše, za njeno isceljenje, treba da uklonimo sve mentalne i duševne barijere iz našeg života, svaku neveru koja cveta i donosi svoje gorke plodove u našem srcu, i da se predamo Božjoj ljubavi, jer jedino tako možemo postati sposobni voleti druge na Božji način, jer neko je rekao: "Ljudi koji znaju da su voljeni kadri su i da vole."

Tek kada mi prvi odgovorimo na Božju ljubav, i dozvolimo da budemo voljeni, moći ćemo još više voleti i jedino tada ćemo postati kadri da ispunimo najveću zapovest: "'Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom mišlju svojom', i 'Ljubi bližnjega svoga kao samog sebe'." (Lk. 10:27 EČ)

Put ka oslobođenju

Nikada nećemo biti uistinu slobodni da ljubimo Boga ako u nama vladaju niske misli i strah od ljudi. Na taj način postajemo zatočenici svojih laži o nama samima, uvek bivamo zabrinuti zbog mišljenja drugih ljudi o nama, a izlaz iz ovoga jeste u posedovanju straha Gospodnjeg. Strah od Boga nije osećajan strah ili strah od Božjeg besa. Biblija nam na mnogo mesta vrlo precizno objašnjava šta je strah Gospodnji, no, ja bi istakao samo jedan stih koji je važan u vezi sa ovom mojom temom:

"Tajna je Gospodnja u onih koji Ga se boje, i zavet svoj javlja im." (Ps. 25:14)

Ovaj predivan stih nam sugeríše da prijateljstvo i zajedništvo sa Bogom su izjednačeni sa pojmom straha Gospodnjeg, jer šta predstavlja zavet Božji? Zar to nije žrtva Isusa Hrista (Lk. 22:15-20), zar to nije Golgotski krst? Da li ste u potpunosti primili ovaj zavet, objavu Golgotske nebeske ljubavi? (Jev. 8:8-13; Jev. 10:16-20).

Strah Gospodnji se očituje u našoj intimi, u našem zajedništvu sa Bogom, u našoj otvorenosti da "upijamo" Njegovu ljubav. Imati strah Gospodnji znači jednostavno ljubiti Boga. To je moja duboka želja koja je spremna na sve da bi bio blizu Boga, i što više u skladu sa Njegovim karakterom.

Ako želite iskusiti ozdravljenje i upoznati "punu meru" Očeve ljubavi, moraćete tražiti strah Gospodnji (Pri. 1:28-29, Pri. 2:1-5). Strah Gospodnji će vas sačuvati od toga da omalovažavate Božju ljubav, i da je uvek primite u istinitom svetlu. On će vas učiniti sposobnima da prestanete slušati misli koje vas pozivaju na neveru i vuku u tamu beznađa. Strah Gospodnji će vas voditi i čuvati blizu Očeva srca i uvesti vas u celovitost i samopoštovanje, teraće vas da ugodite Bogu i da Ga proslavite.

Šta TI misliš?

Uzmi sebi vremena i razmišljaj o svom identitetu u Hristu, o ljubavi koja ti je iskazana kroz Hrista. Zamoli Svetoga Duha da ti pokaže koje su to stvari u tvome životu koje te potkradaju u ljubavi, čine te nesposobnim da u punoj meri odgovoriš na Božju ljubav. Zamoli Gospoda da ti pokaže svaku stvar koja stoji između Njega i tebe, a kada ti pokaže, učini šta

je potrebno da bi smetnja bila uklonjena. Približi se Bogu, i On će se približiti tebi (Jak. 4:8). ◀

STRAH GOSPODNJI

Martin Girard

Mnogo je razloga zbog kojih se može doživeti strah. Generalno gledajući, strah se smatra znakom slabosti, te se često stidimo priznati da smo bojažljivi. Ohrabruje nas, kada prevaziđemo naše strahove. Međutim, postoji jedna vrsta straha kojeg se ne bi trebali stideti, jer on nije znak slabosti.

To je "strah Gospodnji". Šta čini ovaj "strah" drugačijim od drugih? Biblija nam kaže da je *"strah... Gospodnji čist"* i da *"ostaje doveka"* (Ps. 19:9). Dakle, to nije privremeni strah. Takođe, stoji da je *"strah Gospodnji početak mudrosti"* (Pri. 9:10). Ovaj se strah ne može pronaći kod bezbožnih. Analizirajući taj soj ljudi, Pavle zaključuje: *"Nema straha Božijeg pred očima njihovim."* (Rim. 3:18). Vernici danas se često nalaze okruženi bezbožnim ljudima koji nemaju straha od Boga.

Strah se po prvi put u Bibliji spominje u Edemskom vrtu. Adam i Eva su se sakrili među drvećem zato što su se bojali (1. Moj. 3:8-10). Odbili su poslušnost svome Stvoritelju i bojali su da se suoče sa Njim. Godinama kasnije izraelski je narod stajao u podnožju brda Sinaj, dok je Bog razgovarao sa Mojsijem. Gromovi i sevanja munja, oblak, zemljotres i strahovit glas trube ispunili su ljude strahom, dok su gledali na brdo. Poput Adama, nisu hteli susret sa Bogom, ni da čuju Njegov glas (2. Moj. 19:16, 2. Moj. 20:18-19). Tresli su se od straha.

Iako su ovo događaji iz Staroga zaveta, Bog se od tada nije promenio. Gospod Isus je rekao da se Boga treba bojati zbog Njegove velike moći kojom može *"baciti u pakao"* (Lk. 12:5). Međutim, kada razmišljamo o "strahu Gospodnjem" ne smemo jednostavno razmišljati u smislu nekakvog terora. Bog jeste *"oganj koji spaljuje"*, ali On želi naše služenje. Da bi smo mu mogli služiti na prihvatljiv način, sa poštovanjem i sa pobožnim strahom, potrebna nam je milost (Jev. 12:28-29). *"Strah Gospodnji"* stoga nije strah koji uzrokuje ropsku

poslušnost koja nas muči pred Bogom, već je znak poštovanja za Onoga koji je veći od svega. Bez ovog pobožnoga straha mi ne možemo služiti Bogu na prihvatljiv način.

U Pismu se strah Gospodnji često suprotstavlja obožavanju idola. Izraelski narod se morao "bojati Gospoda" i služiti samo Njemu, umesto da služe bogovima naroda koji su živeli u njihovom okruženju (5. Moj. 6:13-14). Idoli su plod ljudske mašte i nisu u mogućnosti nikome pomoći. Umesto toga, Izrael se trebao *"uzdati u Gospoda"*, u Onoga koji im je *"pomoć i štiti"* (Ps. 115:4-9). Strah Gospodnji je dakle najuže povezan sa poverenjem u Njega, a za posledicu ima Njegov blagoslov (Ps. 115:11-13).

Obavezni strah

Pre nego što će umreti, Mojsije je izraelskom narodu objašnjavao i iznosio sažetak božanskih zaveta na ovaj način: *"Sada, dakle, Izraelju, šta ište od tebe Gospod Bog tvoj, osim da se bojiš Gospoda Boga svog, da hodiš po svim putevima Njegovim i da Ga ljubiš i služiš Gospodu Bogu svom iz sveg srca svog i iz sve duše svoje."* (5. Moj. 10:12).

Prema Drugoj Samuilovoj 23:3-4, car, kao vođa naroda, morao je izložiti taj Božji strah za svoje vladavine, pa je tako Solomun u zaključku knjige Propovednik je napisao da je obaveza čovečanstva da se *"Boga... boji, i da zapovesti Njegove drži."* (Prop. 12:13).

Propovednici koji su govorili Reč Božju Njegovom narodu često su naglašavali važnost straha Gospodnjeg. Isus Navin je, u svom finalnom obraćanju podsetio Izraelce na Božju dobrotu te ih izazvao da se *"boje Gospoda i služe Mu verno i istinito"* (I.Nav. 24:14). Samuilo je na sličan način opominjao narod: *"Samo se Bojte Gospoda i služite mu istinito, svim srcem svojim."* (1. Sam. 12:24)

Put za blagoslov

"Mili su Gospodu oni koji Ga se boje" (Ps. 147:11). Zaista, svako ko se boji Boga proglašava se *"blagoslovenim"* (Psalam 128:1). Solomun nas uverava da će oni koji se boje Gospoda uvek dobro proći (Prop. 8:12), pa su tako jevrejske babice, koje su se *"bojale Boga"* više nego egipatskog faraona, te su odbile ubiti

novorođene muške bebe, iskusile Božji blagoslov (2. Moj. 1:15-21).

U Novom zavetu čitamo o pobožnom čoveku Korneliju, na čije je gorljive molitve bilo odgovoreno kroz Petrovu posetu i Božji blagoslov koji je došao na celo njegovo domaćinstvo. Sve to možemo pratiti preko činjenice da se on *"bojao Boga."* (Dela 10:2). Zaista, *"tajna je Gospodnja u onih koji Ga se boje, i zavet svoj javlja im."* (Ps. 25:14). U Pismu možemo čitati o mnogo pojedinaca koji su uživali u bliskom zajedništvu sa Gospodom, te su im bile date posebne objave Njegovih namera zato što su Ga se bojali.

Kratko nakon Savlovog obraćenja, primećeno je kako je Bog blagosiljao Crkvu i umnožavao svoj narod zato što su hodali u strahu Gospodnjem (Dela 9:31). Vernici koji se boje Boga uživaju u bliskom prisustvu anđela Gospodnjeg i mogu iskusiti njegovo izbavljenje (Ps. 34:7). Sigurno je da je jedini način da se upozna Gospodnji blagoslov, taj da Ga se boji. Njegova je velika želja da Ga se Njegov narod boji i da Mu bude poslušan, tako da mu u svemu bude dobro (5. Moj. 5:29).

Rezultati straha od Gospoda

Već smo primetili koja je veza između straha Gospodnjeg i poslušnosti prema Njemu. Ceo niz drugih rezultata straha Gospodnjeg je zapisan u Pismu. Jedan od tih rezultata je slavljenje. Kada je izraelski narod video kako je Gospod porazio Egipćane u Crvenom moru *"poboja se Gospoda"* (2. Moj. 14:31). Samo nekoliko trenutaka nakon toga nalazimo ih kako pesmom slave i proslavljaju Gospodnji moćni trijumf nad njihovim neprijateljima (2. Moj. 15:11).

Još jedna stvar koju treba primetiti u vezi s ovim je jedinstvo u hrišćanskom zajedništvu. Autor najdužega psalma je očito bio bogobojazna osoba, jer je napisao: *"Koji se Tebe boje, videće me, i radovaće se što se uzdam u Tvoju reč."* (Ps. 119:74). Oni koji se zaista boje Gospoda raduju se kada susretnu druge vernike koji Ga se takođe boje. Božji čovek Nemija je bio motivisan *"strahom od Boga"* te je prepoznao njegovu važnost za zajedništvo sa Božjim narodom (Nem. 5:9-15). Nemija je Ananiji poverio posebnu odgovornost, jer je znao da se *"bojaše Boga više nego mnogi"* (Nem. 7:2). Na samom kraju Starog zaveta,

Gospod je posebno spomenuo one koji ga se boje, koji su razmišljali o Njegovu imenu i često jedan drugome pričali o Njemu (Mal. 3:16). Koliko je danas neophodno tražiti zajedništvo vernika, ali i istomišljenike koji se boje Gospoda i nameravaju vršiti Njegovu volju.

Želimo li biti poslušni Bogu, pažljivo ćemo nastojati da izbegavamo činiti stvari koje Mu nisu drage. Josip se bojao Boga (1. Moj. 42:18) i zbog toga je odbio zavođenje Petefrijeve žene. Da je prihvatio njen poziv, to bi značilo da je učinio *"grdno zlo i Bogu zgrešio"* (1. Moj. 39:9). Upravo ga je strah od Boga sprečio da zgreši. Ovo je još jedan rezultat straha od Gospoda, i Josifov primer izvrsno ilustruje to uveravanje: *"Ne misli sam o sebi da si mudar; boj se Gospoda i uklanjaj se oda zla"* (Pri. 3:7).

Vrlo praktično

Josifovo iskustvo nam pokazuje da strah Gospodnji nije samo puka teorija, već da on ima duboke i praktične učinke u našim životima. Božji je strah bio razlog da Noje posluša Boga, odnosno da učini po Njegovoj Reči te sagradi kovčeg, na taj način obezbeđujući način da se spase čitava njegova porodica (Jev. 11:7).

Strah Gospodnji je, takođe, važan u našoj službi. Još iz dana svoje mladosti: *"Avdija se bojaše Gospoda veoma"*. Kao rezultat toga, brinuo se za Božje proroke, te je obezbedio hranu za stotinu njih dok su se skrivali u dve pećine (1. Car. 18:3-4, 1. Car. 18:12).

Oni koji se boje Gospoda su strpljivi i spremni da čekaju na Božje vreme. Kad je Davidu prezentovana prilika da ubije Saula, svoga neprijatelja, on je to odbio. Saul je naime još uvek bio *"pomazanik Gospodnji"* (1. Sam. 24:4-7).

Praktičan primer straha od Gospoda bi se trebao videti na radnom mestu, kroz to da radnici slušaju svoje nadređene i verno im služe, *"bojeći se Boga"* (Kol. 3:22). Naše dnevne poslove moramo obavljati na način da budemo svesni toga da Gospod prati šta mi radimo, i da sav naš posao moramo raditi pre svega kao za Njega lično (Kol. 3:23).

Mnogo više

Pisac poslanice Jevrejima je mogao dati mnogo

više primera vere, no, verujem da nije imao dovoljno vremena za to (Jev. 11:32). Slično tome, strah Gospodnji je široka tema i zaslužuje daleko opširnije razmatranje od onoga koji dopušta ovaj kratki članak. Kao deca Božja, bez prestanka moramo učiti o "strahu Božjemu", jer će to imati uticaja na naš govor i ponašanje, odvratiti nas od grešnih puteva i vodiće nas pravim putem koji će biti na zadovoljstvo Gospodu (Ps. 34:11-14), a nama na blagoslov.

Interesantno, ovaj isti psalam govori o tome kako će Gospod izbaviti svoj narod od svih strahova (Ps. 34:4). Reči jedne himne mogle bi biti odgovarajući zaključak ovog našeg razmatranja:

*"Bojte Ga se vi sveci,
I ničeg se drugog nećete morati bojati,
Neka vam služenje Njemu bude radost,
A vaše će želje postati Njegova briga."* ◀

Izvor: *Grace & Truth Magazine*, april 1999. Preveo: Ante Miliša.

ISTINSKO EVANĐELJE (1)

Keith Green

"A On odgovarajući reče im: Dobro je prorokovao Isaija za vas licemere, kao što je pisano: Ovi ljudi usnama me poštuju, a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštuju učeći naukama, zapovestima ljudskim." (Marko 7:6-7 RDK)

"A sad vas primiri u telu mesa Njegovog smrću Njegovom, da vas svete i bez mane i bez krivice izvede preda se. Ako samo ostanete u veri utemeljeni i tvrdi, i nepokretni od nade jevanđelja, koje čujete, koje je propovedano svoj tvari pod nebom, kome ja Pavle postadoh sluga." (Kološanima 1:22-23 RDK)

Apostol Pavle nas upozorava o drugim evanđeljima koja nas mogu zavesti i odvesti nas od istinskog evanđelja. Pavle je uvredljivo iskren u vezi s ovim u svom pismu Galatima:

"Čudim se da se tako odmah odvrćete na drugo jevanđelje od Onog koji vas pozva

blagodaću Hristovom, koje nije drugo, samo što neki smetaju vas, i hoće da izvrnu jevanđelje Hristovo." (Galatima 1:6-7 RDK)

Sledite li istinsko evanđelje - ono koje je Isus propovedao? Ono koje su Pavle i ostali apostoli propovedali? Kako znate? Kakve su posledice ako ne sledite valjano evanđelje?

Reč *evanđelje* znači "radosna vest". Čak su i u Pavlovom vremenu neki propovednici imali različite tipove "radosne vesti" za svoje slušaoce. Neki su propovedali da se spasenje može ostvariti ako se jede ispravna hrana. Drugi su propovedali da morate držati neku jevrejsku tradiciju ili živeti u strogoj samodisciplini da biste se spasili. Postojalo je gnostičko evanđelje, što je bio tip ranog misticizma, te reformisano jevrejsko evanđelje i puno ostalih vrsta evanđelja.

Stvari se nisu mnogo promenile, jesu li?

Većina nanovo rođenih hrišćana može prepoznati jeretička naučavanja. Neka od tih naučavanja su toliko daleko od istine da je teško poverovati da bi iko o tome ozbiljno razmišljao. Druga lažna naučavanja su mnogo suptilnija i teško se uočavaju - naročito kada se uvuku u *istinito evanđelje*. Oni koji su učitelji ovih drugih evanđelja pokušavaju nas uveriti da nije sve crno-belo kako to Pavle prikazuje. Ili govore da ono što se govori u Bibliji jeste ono što je idealno - ciljevi su postavljeni da se prema njima teži, ali bez očekivanja da se oni zaista i dosegnu. Sve su ove ideje osmišljene kako bi bile ugodne našem telesnom čoveku, našoj puti, i Sotona ih koristi kako bi nas uljuljkao sve do one tačke kada postajemo neefektivni.

No, evanđelje koje je Pavle propovedao značilo je praviti teške izbore i imati čvrste stavove. To je značilo živeti na ivici. Pavle je proživljavao sve ove izazove. Nakon što je susreo Hrista na svom putu za Damask, on je postao tražen čovek, proganjali su ga farizeji koji su bili njegovi prijatelji i kolege. Zašto? Zato što je govorio protiv njihovog "evanđelja" - koje uopšte nije bilo evanđelje. To su bili samo isprazni pokušaji ponuditi Bogu religiozna dela za koja On, u stvari, uopšte nije bio zainteresovan. Bog želi *celoga* čoveka - srce, dušu, um i telo.

Pavla su bacili u zatvor zbog onoga u šta je on verovao. Bio je mučen i tukli su ga. I u ovakvom

okruženju on je bodrio Timoteja i Galate da se paze evanđelja koje je bilo ugodnije za telo. Od evanđelja koje vam dozvoljava da vam srce bude daleko od Boga, te mu nudi samo nekoliko bezvrednih drangulija. Zbog onoga što je prošao u životu, Pavle je dokazao da poseduje pravo da govori i poučava s autoritetom o valjanom evanđelju.

Koje je to valjano evanđelje zbog kojeg je Pavle sve ostavio? Ovo je to što je rekao Timoteju:

"A sad se pokaza u dolasku Spasitelja našeg Isusa Hrista, koji raskopa smrt, i obasja život i neraspadljivost jevanđeljem; za koje sam ja postavljen apostol i učitelj neznabožaca. Zaradi kog uzroka i ovo stradam; ali se ne stidim, jer znam kome verovah, i uveren sam da je kadar amanet moj sačuvati za dan onaj. Imaj u pameti obraz zdravih reči koje si čuo od mene, u veri i ljubavi Hrista Isusa. Dobri amanet sačuvaj Duhom Svetim koji živi u nama." (1. Timotiju 1:10-14 RDK)

Želim vas opomenuti u vezi s ovim: postoje mnoga "druga evanđelja". Većina njih je ugodna našoj telesnosti. Ona nas navode da izbegavamo izazove i žrtve. Ali to nije istinito evanđelje koje nas vodi spasenju. Jedno od oznaka istinskog evanđelja jeste da ono zahteva od nas neku žrtvu. Moramo žrtvovati našu vlast nad našim životima, trenutak po trenutak. Ono ispituje sve ono što radimo. Ali kada naučimo prigriliti evanđelje - i kada shvatimo da ovaj svet nije naš konačan dom - i kada tako i živimo, Bog će nas koristiti kako bi pozvao svet k Sebi.

Ako je iko bio dokaz promenjenog života, to je bio *Rees Howells*, poznati propovednik i jedan od vođa velikog velškog probuđenja u ranim 1900-tim. Njega je Bog koristio da donese probuđenje u Englesku, Irsku i Afriku. *Howells* je naglašavao da je njegov uspeh za Hrista došao nakon jednog događaja koji se zbio kada je imao dvadeset i sedam godina - kada je doživeo susret sa Svetim Duhom. Ovako to opisuje *Norman Grubb* u biografiji *Howellsa*:

"Za *Howellsa* je susret sa Svetim Duhom bio jednako stvaran kao i njegovo obraćenje na hrišćanstvo koje se zbio tri godine ranije. Video sam Ga kao osobu koja je odvojena od tela i krvi i On mi je rekao: 'Kao što je Spasitelj imao telo, tako i ja živim u vernikovom očišćenom hramu. Ja sam Bog i ja dolazim da te pitam da meni predaš svoje

telo kako bih ja mogao delovati kroz tebe. Potrebno mi je telo za moj hram.

Ali ono mora pripadati Meni bezrezervno, jer dve osobe s različitim voljama nikada ne mogu živeti u istom telu. Hoćeš li mi dati svoje? Ti moraš izaći. Ja se neću gurati sa tobom'.

Razumeo sam čast koju mi je On dao kada je ponudio da živi u meni, ali postojalo je mnogo stvari koje su mi bile drage i znao sam da On neće zadržati niti jednu. Bilo je vrlo jasno koje će promene napraviti. To je značilo da svaka trunka moje pale naravi mora otići na krst i On će doneti svoj vlastiti život i svoju vlastitu narav u mene. To je bilo bezuslovno predavanje." *Norman Grubb, Rees Howells, Zagovornik.*

Priča se nastavlja tako što je Bog dao *Howellsu* ultimatum: Hoće li on poslušati ili neće? Morao je sledeće nedelje dati svoj odgovor Bogu.

Tokom sledećih par dana *Howell* je stalno plakao. Nije mogao jesti ni spavati i izgubio je dva kilograma. Ovo je bila najteža odluka koju je ikada morao napraviti - predati svoj život Bogu kao neispisani ček. Da li je bio spreman odreći se svih svojih snova, svega onoga što je posedovao i dozvoliti Svetom Duhu da preuzme celokupnu kontrolu?

Kada je doneo odluku dogodilo se ovo:

"Ništa mi nije bilo stvarnije od procesa kroz koji sam prolazio celu tu nedelju... Sveti Duh je nastavio raditi u meni i prikazao je koren moje prirode a to sam bio sam JA; a iz nečega možete dobiti samo ono, što je u njegovom korenu. Greh je bio oprošten i nije se On bavio grehom; reč je bila o meni *samom* - onome što je nastalo zbog Pada. On nije imao nameru prihvatiti lažno samopredanje. On je uperio svoj prst u svaki pojedinačni deo mog samodostatnog života i morao sam hladno odlučiti. Nije mogao ukloniti niti jednu jedinu stvar dok se ja s time nisam složio." (*Norman Grubb, Rees Howells, Zagovornik.*)

Kao i apostol Pavle, *Howells* je razumeo da Bog ne želi da samo igramo neku igru. U jednom će momentu Sveti Duh uperiti svoj prst na određeno područje našeg života i tražiće da mu predamo vlast nad time. Kako bismo primili vaskrsli život i snagu koja dolazi s njim, mi

moramo biti voljni napustiti sve ono što nam je blisko. Ponekad će naše telo vrištati kada to napravimo. Drugi put će izmisliti suptilne načine kako bi nas skrenulo sa puta. Umesto da se rita i više, naše telo potihlo pokušava skrenuti našu pažnju nekim nevažnim stvarima - bilo čime, kako bi nas zadržalo od naše namere da sve predamo Bogu. Odjedanput, sitna teološka pitanja postanu najvažnije stvari dok se mi koncentrišemo na bilo šta umesto na ono čime se Sveti Duh želi pozabaviti.

Jeste li ikada primetili kako je lako zbuniti malu decu? Dajte detetu slatkiš i možete otići sa svim njegovim igračkama. Jedno određeno vreme će biti toliko srećno sa slatkišem da neće to čak ni primetiti.

Vernici, takođe, mogu biti slični njima. Pavle je stalno opominjao hrišćane tog vremena da ostanu na putu. Ako nisu ostajali fokusirani na Hrista, Putu, došli bi drugi propovednici i odveli ih u propast svojim telesnim evanđeljima. Neki su se ljudi koncentrisali na to kako da se na brzinu obogate, kao Šimun mag, (Dela 8:9-25). Drugi su gledali kako da od evanđelja naprave neko mistično iskustvo. A onda pak, oni koji su želeli celu poruku evanđelja svesti na jevrejske zakone i običaje. Da ovi mladi hrišćani nisu primili pismo od Pavla, nakon neka dva meseca, počeli bi da slušaju ova druga evanđelja. Želeli su da provere da li je neko drugo tumačenje hrišćanskog života lakše sprovesti. Premda su bili gladni duhovnih istina, njihova su ih telesa iskušavala da poveruju u mnoge stvari koje ne pripadaju evanđelju carstva.

"Danas se Isus Hrist prikazuje kao Glavna osoba jedne religije, običan primer. On to jeste, ali i neizmerno više od toga; On je ustvari samo spasenje, On je Božje Evanđelje." (Oswald Chambers) ◀

Nastavak u sledećem broju...

Preuzeto iz knjige: Plač u pustinji, Keith Green. Prvo poglavlje.

MOLITI ZA PROBUĐENJE

Ole Hallesby

Ima mnogo Božje dece koja čeznu za duhovnom obnovom, a naročito to žele oni kojima je rad na spasavanju duša glavna briga. Gorljivo želimo probuđenje, radimo, molimo da se desi, ali u svemu tome nedostaje nam ono bitno. U molitvi se naime ne zalažemo do kraja - posustanemo.

Moliti se za probuđenje u ovo doba, znači moliti se još i za probuđenje sopstvenog naroda. Mirno probuđenje, zdravo, duboko i duhovno koje prodire u dušu cele nacije, to je jedino sredstvo da se narod spasi od bezverja i svih zlih sila koje kovitlaju svetom.

No, ne zaboravimo onu preporuku da "treba početi najpre u Jerusalmu". Odgovorni smo pre svega za našu neposrednu okolinu; u kojoj ćemo meri tu pokazati vernost, u toj meri će Gospod pred nas staviti i svoje udaljenije ciljeve. Tek tako će naše molitve za opštim (globalnim) probuđenjem postati uspešne.

Većina nas duguje svoje spasenje istrajnoj molitvi nekog iz svoje porodice ili iz svoje blizine. Da li je ikoje stvorenje na svetu usamljenije od onoga za koga se neko ne moli? Učestvujemo svi u tome da redovno molimo za takve usamljene duše iznoseći njihova imena pred Bogom. Sveti Duh će sam pokazati za koje se treba moliti. Kad bi On našao spremne vernike da se opterete ovom dužnošću, onda bi On ove neobraćene duše raspodelio među članove zajednice. Tako bi sve neobraćene duše postale onaj dobitak koji proizlazi iz verne i ustrajne molitve posvećenog hrišćanina. Verujte da tim neobraćenicima ne bi više bilo lako živeti u grehu. Duhovni "dinamit" bi nadvladao njihov otpor i jednog lepog dana bi došlo do eksplozije.

Probuđenje zahvata one gradove i one crkve u kojima postoje ljudi molitve. Verska obnova ne proizlazi ni iz sile ni iz čarolije. Gospod će je poslati čim duhovna temperatura sredine to dozvoli, ali često puta je borba za ovakvo probuđenje duga i teška a suprotstavljanje se može savladati samo "molitvom i postom" (Marko 9,29).

Svako probuđenje zapravo znači potvrdu, priznanje odozgo, bez obzira na to kakav je

spoljašnji oblik; sklon sam da verujem da je ono probuđenje naročito plodno ako se javlja kao rezultat mirnog očitovanja Svetog Duha.

Mislimo da radom možemo zameniti molitvu. Ovaj način gledanja tako je prirodan da je tako reći usađen u čoveka. Sotona to dobro zna, pa zbog toga i nagomilava prepreke na put molitve i to u onom času kada je molitva najpotrebnija.

Ova istina treba da bude utisnuta u naša srca vatrenim slovima. Rad koji izvršavamo na kolenima, sami sa svojim Bogom, daleko od buke sveta i aplauza mase, taj rad treba da bude na prvom mestu. On je najvažniji od mnogih ostalih, preduslov je za svaku delatnost, bilo da se radi o propovedanju, pastirskoj službi, administrativnim pitanjima, organizaciji ili nečemu drugom. Ako molitva ne prethodi onome što radimo za Gospoda i ne prati to, onda će ovo naše delovanje biti samo ljudsko, više ili manje uspešno, izvršeno s teškim naporima što je nas i druge stajalo umora i muke.

Treba znati naći vremena za molitvu. Svaki rad zahteva vremena. Kad jednom budemo shvatili da molitva treba da sačinjava deo našeg svakidašnjeg programa i to isto onako kao i ostale, za život neizbežne stvari, kao npr. hraniti se, oblačiti se, onda ćemo među našim dužnostima i molitvi, shvaćenoj kao rad, naći dovoljno prostora.

Molitva zastupanja tj. posrednička molitva, ovako shvaćena, zahteva mnogo vremena. Oni koji će znati žrtvovati svoje vreme, postaće pravi ljudi molitve. Svi ostali će najčešće navoditi za opravdanje kao izgovor, samo da se ne opterete ovom dužnošću, baš nedostatak vremena. Da bi molitveni rad bio plodan, treba činiti metodički. Mnogi hrišćani ni ne znaju organizovati svoj život molitve. Baš zbog te činjenice, taj život ostaje neplodan. Oni ne ostavljaju za molitvu onaj deo dana koji je najprikladniji za to da se tada učini taj napor koji molitva iziskuje. Oni se mole kad im se pruži prilika, kad ih njihovo trenutno raspoloženje na to goni. Sve je prepušteno slučajnosti spoljašnjih prilika. Sadržaj molitve takvih hrišćana neodređeno je izražen. Dešava se čak da se tih sadržaja ne mogu ni setiti u času kada idu na molitvu. Isprekidanost, neredovnost našeg molitvenog života daju maha neprijatelju. On će učiniti sve što može samo da i ubuduće imamo što manje raspoloživog vremena, tako da našu delatnost na tom polju svede na

najnižu tačku. Potrudite se, takođe, i za to da poremeti svest o onome za šta se treba moliti.

Postupajući ovako, nećemo ni do čega doći. Moliti se, bez nekog cilja pred sobom, moliti se bez metode, ne vodi ničemu.

Veliki norveški misionar Johanse Džonson, pričao je kako je jedna misionarka po malo naučila ovo molitveno umeće. Imala je toliko predmeta za molitvu da ih se uopšte nije mogla setiti. Potrudila se i zapisala ih u svesku koju je pre molitve prelistala. Molila se za svaki predmet i za svaki slučaj pojedinačno. Čim je čula o nekoj novoj potrebi ili nevolji, odmah je to unosila u svoju svesku. Ukoliko joj je molitva bila uslišena, brisala je taj predmet iz sveske i na stranu napisala: hvala. Molitvenici s određenim molitvama - jutarnjim, večernjim, molitvama za naročite životne događaje - nikada mi nisu ulivali poverenje. Moguće da je i od toga bilo koristi, ali ja preporučujem već spomenute male vlastite beležnice. Međutim, i u ovom slučaju moram da se čuvam da molitva ne postane stvar rutine. Neka ona bude što više lična. Nemojmo uopštavati nego imenujmo osobe, njihove okolnosti, njihove porodice, a ako se radi o nekom Božjem delu imenujmo sve radnike, navedimo pojedinačno njihove poteškoće i dužnosti koje ih čekaju. Molitva shvaćena na ovakav način, traži toliko vremena da nam je nemoguće da se odjednom bavimo svim predmetima koji su nam na srcu. Razdelićemo ih, dakle, na šest dana u sedmici, ali u našim nedeljnim molitvama spomenućemo ih sve.

Vrlo dobro znam da se svugde pojedinačno i zajednički moli, ali imam utisak da još uvek ne znamo od molitve učiniti pravo oruđe rada. Ne stavljamo sve naše pouzdanje u božansku snagu zato da bi se naš rad pokrenuo i napredovao. Naše se rezerve tako brzo iscrpe, a nebeska snaga ostaje neupotrebljena. Da li je uspostavljena veza između te snage i nas? Tražimo sve upornije da nam se da Duh molitve. On će nas uvesti u radionicu nad čijim vratima stoji natpis: "Ništa vam nije nemoguće." ◀

Izvor: Delovi iz knjige MOLITVA, Ole Hallesby.

misaone refleksije

ZIMZELENI SE NE LOME

Preuzeto sa Interneta

Jedne zime posle veoma jake snežne oluje, Marko i njegova majka su odlučili da prošetaju, da malo uživaju u zimskim lepotama. Sneg je zabelio ceo grad, no, najlepše je bilo drveće. Hodajući putem koji je bio oivičen brestovim drvećem, primetili su da su se mnoge grane polomile pod težinom snega.

"Neka od ovih stabala su teško oštećena i verovatno će se osušiti", primetila je majka. "Brest drži svoje grane čvrsto i ne savija se, sve dok konačno težina ne postane prevelika i one se slome. Bolje bi prošli da su kao oni zimzeleni. Kada napada više snega nego što mogu podneti, grane se savijaju. Padaju sve niže i niže, savijajući se tako sve dok teški sneg ne sklizne sa njih. Sledećeg jutra oni su opet lepi kao i pre toga."

"Mama, brestovi bi bili mnogo pametniji da nisu tako tvrdoglavi i nesavitljivi." Reče Marko.

"U pravu si, sine, ti zato budi kao borovo drvo. Podnosi ono što možeš i dopusti da ostatak sklizne sa tebe. Zato je Isus tu - da uradi ono što ti ne možeš. Bićeš srećniji i živećeš mnogo duže!"

MALO SLADOLEDA ZA DUŠU

nepoznati autor

Prošle nedelje sam odvela decu u restoran. Moj šestogodišnji sin pitao je da li bi on mogao da zahvali Bogu za hranu. Sagnuli smo glave i on se pomolio: "Bog je dobar, Bog je velik! Zahvaljujem Ti za ovu hranu, a bio bi Ti još zahvalniji ako bi nam mama na kraju kupila i sladoled. Sloboda i pravda za sve! Amin!"

Ljudi u našoj blizini su se nasmejali, a neka je žena primetila: "Evo šta je pogrešno u ovoj zemlji. Deca danas ne znaju ni kako treba moliti. Tražiti od Boga sladoled! Ja to nisam nikada čula."

Čuvši to, mom su sinu potekle vruće suze te me pitao: "Mama, jesam li pogrešio? Je li Bog ljut na mene?"

Dok sam ga grlila i uveravala da mu je molitva bila odlična i da Bog sigurno nije ljut na njega, približio nam se neki gospodin. Namignuo je mom sinu i rekao: "Ja slučajno znam da Bog misli da je to bila veoma lepa molitva."

"Stvarno?" upitao ga je moj sin.

"Da", odgovorio je čovek, a zatim teatralno šapnuo: "Kakva šteta da ona gospođa nije nikada od Boga tražila sladoled! Ponekad i malo sladoleda je dobro za dušu."

Svakako, na kraju ručka kupila sam deci i sladoled. Moj sin je malo gledao u njega, a onda učinio nešto čega ću se sećati čitav svoj život. Uzeo je čašu sa sladoledom i bez reči otišao do one žene. S velikim smeškom stavio ga je pred nju i rekao: "Evo, ovo je za vas. Sladoled je ponekad dobar za dušu; a moja je duša već dobro."

Smešna strana...

O POKOJNIKU SVE NAJLEPŠE...

Na jednom bdenju, sveštenik je držao reč u kojoj je neprestano hvalio pokojnika, koji je bio poznat po problematičnom i ne baš hrišćanskom životu.

Usred sveštenikove besede ustane iz klupe jedna starica i priđe napred do sanduka u kome je ležao pokojnik, te ga je pažljivo promatrala, čak stavila i svoje druge naočare pa se u njega iznova zagledala.

Pošto su svi u sali gledali na ovu ženu, sveštenik joj se okrene i zapita je: "Gospođo, da li je sve u redu?"

Starica odgovori: "Kako ste lepo govorili o njemu, pomislila sam da sam došla na pogrešnu sahranu. Htela sam samo da proverim..."

SO SVETA

Na porodičnom čitanju Biblije, otac je svojoj deci objašnjavao šta to znači znači biti "so

sveta".

Kada su završili, najmlađi sinčić mu priđe,
povuče ga za nogavicu i zabrinuto mu kaže:
"Tata, ja ne volim slano, da li ja mogu biti šećer
sveta..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>